

NUDISTICKÉ BRAMBORY

M.M.
CABICAR

M. M. Cabicar

**NUDISTICKÉ
BRAMBORY**

Copyright:

Autor: M. M. Cabicar

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-38-8 (ePub)

978-80-87976-39-5 (mobipocket)

978-80-87976-40-1 (pdf)

POZOR! Nejvyšší čas na předsevzetí, že letos nebudete pít, kouřit nebo poslouchat rodiče a tak všelijak podobně. Já se rozhodl, že končím s Facebookem a tento rok už nenapišu ani čárku. Počítám, že další rok zase budu psát, ale tento rok už mě nikdo nedonutí. Tak za rok sbohem...

Toto je můj nejdelší text na facebooku. Rozepsal jsem ho loni a teprve letos jej odeslal. Pracoval jsem na něm celý rok. Omluvou mi je, že jsem musel pro šampaňské, a to dost daleko, protože mi trvalo celý rok, než jsem ho donesl do obýváku. Někdy žasnu, jak velký máme byt.

Musím prásknout, že manželka je strašně čuně, jelikož se sprchovala naposled loni. Ještě má mokré vlasy. Také tu mám poznámku, že bych měl Dennise letos konečně vyvenčit, stále nechápu, že nám od loňska nepraskl. Ale to nejdůležitější: schovávám si to od začátku roku až do teď a po nekonečném čekání se odvážím konečně napsat rok: 2012! Šťastný a u nás zaručeně veselý! Jako každý rok:)

Právě jsem kontroloval zprávy a máme tu první letošní rekord! Roku 2012 neodstoupil jediný ministr. Moment... Aha. Pan Dobeš nám chce asi něco říct.

Asi každému se stane, že se mydlíte ve sprše a najednou zjistíte, že jste si zapomněli šampón v pokoji. A pokud se nikoho nedovoláte a vydáte se kapající, nazí přes byt, pak doufám, že při cestě přes obývací pokoj vám manželka oznámí sedící návštěvu lépe než: "Koukám, že jsi namydlenej." Dennis se na mne díval a pokyvoval hlavou: "Vidíš, vidíš, jak snadno může někoho v téhle rodině klepnout."

Rád bych dnes popřál všem oslavencům k svátku. Kdo z vás se tedy jmenuje Nový rok, tak všechno nejlepší! Doma se jim tak pochopitelně neříká, používá se jednoduché oslovení "Norku". Obzvláštní blahopřání patří všem Novým rokům, kteří nesou příjmení Šťastný. Počítám, že jsou v tuto chvíli někde v drogovém doupěti nebo tetovacím salónu, aby se aspoň nějak pomstili svým rodičům za nejblbější jméno na světě. I když jejich sourozenci - První a Druhý svátek vánoční - to také nemají jednoduché... Nyní omluvte služební hlášení: "ŽÁDÁME MANŽELKU, ABY PO NÁS PŘESTALA HÁZET POCHCANÉ PLÍNY, KDYŽ NĚCO PÍŠU!!!"

Byli jsme na vánočních trzích a jako každý rok koupili nové ozdoby na stromek. Již jsme měli vyhlédnutý růžový kočárek, jako připomínku letošního dárečku v podobě Viki, ale koupili jsme i lesní roh pro originální tvar. Nápad použít k ozdobě vánočního stromku hudební nástroje pro mne nebyl nový, kdysi na hudebním soustředění jsme něco takového uskutečnili. A nutno říci, že violoncellista nebyl právě nadšený. Dokonce protestoval, že jeho nástroj visí mezi andělem a prasátkem. Kdosi se ho snažil povzbudit že "Povesili sme tam len tó basó, kebys tam visál za svó nástrojó, tož bys jináč kvičel!" Moc se mi také líbila londýnská telefonní budka, ale nakonec jsme ji nekoupili, protože by v noci Viki budilo, kdyby tam ostatní figurky chodily telefonovat. Díky třásním na stromku je totiž strašně špatný signál. Uvažovali jsme i koupit lokomotivu kamarádovi, kterému se říká Mašinka. Ne, že by měl takový zájem o železnice, jen mu v technologiích poněkud ujel vlak. Jediný počítač, který ovládá, jsou kuličky na drátě. Při cestě domů jsme ještě zahlédli mezi suvenýry podivnou ozdobu, u které jsme se nemohli shodnout, jestli je to paní Santa Clausová s fousama nebo Děda Mráz jako lesbička.

V reklamě na Jar vám sice řeknou, že na nádobí stačí pár kapek, ale už zamlčí, že pokud máte litrovou flašku, posledních pár týdnů ji musíte mít vzhůru nohama, pokud nechcete čekat hodiny, než to vyteče. Samozřejmě není dělaná tak, aby držela, a vůbec nejhorší je vyděšeným novým Jarům vysvětlovat, proč je jejich předchůdce ve službě hlavou dolů. Já už nevím, co si vymyslet:

- že cvičí Zen Jógu
- že se mu překrvily nohy
- že zrovna přijel z Austrálie a ještě se s tím nesrovnal
- že si hraje na inverzi
- myslí si, že je apoštol Petr

1.1.1990 se Zlín stal opět Zlínem. Roku 1949 byl totiž Zlín přejmenován na Gottwaldov, což, jak si generace nepamatující totalitu lehce odvodí, bylo proto, že za městem měl pan Gott (něco jako Justin Bieber senior) kousek svého lesa (wald). Mohlo to dopadnout hůře, protože padaly návrhy, aby se město přejmenovalo na památku velkého daru, který městu dal pan Vimr a mělo se jmenovat "Vimrdal".

Zjistil jsem, že máme koupelnu zamořenou drogerií s ovocnými a květinovými vůněmi. Já nejsem na vůně "for men", protože skoro všechny mi smrdí jako záchodový čistič, potíží je, že mezi muži je přípustná vůně pilin nebo motorového oleje. Vonět broskvemi, mandarinkami a zeleným čajem, jako

byste se ztřískali v ovocném baru, se sice také bere, ale jedině, když se vaše žena jmenuje Karel.

Zaslechl jsem kdesi nad námi spláchnutí, hvizd a pak se ozvala rána, až to se mnou trhlo. Mám několik teorií, co se děje za zdí:

- stoupačky někdo projektoval jako horskou dráhu pro hovna
- bydlí nad námi exministr Kocourek a odkloňuje milióny
- bydlí nad námi Česká Národní Banka a sere zlaté cihly
- bydlí nad námi ministr školství Dobeš a splachuje euromiliardy
- bydlí nad námi Klaus a zvysoka **** na celý národ
- bydlí nad námi české soudnictví a zpracovává případy korupce
- do kanálu proletěl David Rath v přípravě na krajské volby
- Islandská vláda spláchla letošní rozpočet
- Putin spláchl hlasy opozice
- MMF poslal Řecku peníze

Vystál jsem dlouhou frontu v hypermarketu. Pokladní se mne ptala, jestli ta strouhanka je moje nebo už dalšího zákazníka. Řekl jsem, že moje. Ale když jsem to dával do košíku, byly to ještě rohlíky.

Některým lidem se prostě nezavděčíte. Dělal jsem Kátě k snídani její obvyklý obložený chléb. Chtěla víc šunky, protože tam prý minule nebyla cítit. Tak jsem jí dal na sebe 20 plátků. Stěžovala si, že tam vůbec není cítit chleba.

Když si dám holé chodidýlka Viki na svou neholenou tvář, začne se strašně chechtat a culit. Naposledy jsem takovou reakci na své vousy zažil tuším v patnácti, kdy mi začaly růst. Od svých bratrů. A většinou ještě za mnou chodili do koupelny chytře radit, že to nemám holit. Ať prostě prásknu dveřma.

Viki ukořistila můj mobil, chytil jsem ji, když vytáčela číslo. Dětem do tří let se teprve vytvářejí mozkové oblasti a jejich mozek je na 100% aktivní. Jsou mnohonásobně chytřejší než my, dospělí. Například Viki si z hlavy pamatuje číslo 5469854#89#471**87832*47895423. Nepodařilo se mi vygooglit, komu patří.

Dnes budou tvarohové knedlíky s jahodami. Doba přípravy je prý 30 minut. Já ještě ani nemohl začít vařit. Strávil půl hodiny na netu hledáním utěrky na máslo. Pak mi Káťa prozradila, že "utřít máslo" znamená ho nějak rozpatlat. Pitomý kuchařky.

Můj milý deníčku, dnes poprvé jsem se št'oural v nose někomu jinému. Jo, a milý deníčku, miminka sice mají hlavičku velkou jako třetinu těla, ale třetinu z hlavičky tvoří šušně. Příště počkám, až se Káťa nebude dívat, a vezmu to prostě rýčem.

Viki je 8 měsíců a začíná se malovat. Ještě ne nijak profesionálně, ale už se jí podařilo ukořistěnou propiskou aspoň načrtnout kontury. Káťa jí bude muset ještě hodně vést. Jednou z rad, kterou by jí rozhodně měla poskytnout, by mělo být, že není mnoho mužů, které přitahuje Joker z Batmana.

"Proč je to kafe mezi kořením?" "Protože jsem koupil nové, tak aby se mi nepletlo." "A nestačilo by jako rozpoznávací znamení, že jedno je prázdné a druhé plné?" "A to si myslíš, že mám po ránu IQ jako Sheldon Cooper?"

Kdy už se konečně zbavíme socialistických zvyků v obchodech? Jako třeba zavřít obchod a lebedit si pár dní v inventuře, nikde to neoznámít, však oni si přijdou znovu... Ale letošním vítězem papalášského obchůdku je Pet Shop s polední přestávkou od půl třetí do čtvrt na pět.

Dnes jsem šel poprvé s Viki v nosítku na břicho. Připadal jsem si jako vyhřezlá klokanice. Ale nic vás s dítětem nesblíží tolik, jako když ho máte těsně na sobě. A když se nám neotevřely prosklené automatické dveře, stali jsme se dokonce na chvíli doslova jedním člověkem.

Na večerní procházku jsem byl s Viki s nosítkem. Mít dítě jako batoh má své výhody - nemusíte vybírat cesty, abyste drncali po kočičích hlavách, a hlavně nemusíte vynášet a zpět zajíždět s kočárkem. Škoda, že jsem si tohle uvědomil, až když jsem zakopával v té pitomé dlážděné ulici a stál jako debil s prázdnýma rukama v kočárkárně.

Stěžoval jsem si, že Viki se usměje, někdy se i zachechtá, ale dosud jsem nenašel způsob, jak v ní vyvolat záchvat smíchu, opravdový řehot. Tchýně na mne vážně pohlédla a povídá: "Podívej se do zrcadla. Ty by ses smál?"

Obří, 6,5 metru dlouhá krajta "Atomová Betty" držela loni dietu. Dostala jen tři kozy místo deseti. Zhubla za rok ze 135kg na 137kg, což je ale podle ošetřovatelů v normě. Naše osmiměsíční Viki má ale ještě tvrdší stravování. Ta dostávala jen dvě kozy. A teď musím rychle vyplodit spoustu textů, aby tenhle zmizel v propadlišti dějin, nebo to manželka najde...

Miminka nezajímají jejich hračky, nejvíce je fascinují věci, které běžně používáte, a čím víc jim je berete, když se k nim náhodou dostanou, o to více po nich jdou. Typicky to bývá mobil. Pro Viki je Kátin mobil Svatý Grál. Můžete samozřejmě použít jednoduchý trik obrácené psychologie, kdy začnete hračky používat jako předměty denní potřeby a budete je prckovi brát. Tak si někdy položím na stůl medvídka a píšu na něm, aby mi tolik nešla po klávesnici. Má to samozřejmě své nevýhody, protože pokud si zvyknete používat dětské hračky třeba jako mobil, může se vám také stát, že před revizorem v tramvaji vytáhnete plastovou mrkev, abyste v ní našli svou sms jízdenku. Neméně zajímavé bylo, že revizor trpělivě čekal, i když viděl, že displej je průhledný a jsou v něm tři barevné chrastící kuličky. Osobně si myslím, že revizora v pražské MHD překvapí jen máloco. Nepřekvapilo ho ani, když mi v kočárku začalo vyzvánět dítě, čímž jsem zjistil, že mi Viki záhadným způsobem vyměnila věci v kapse kočárku.

Když přijde tchýně, muž má zůstat v garáži. Právě jsem zaslechl tchýnin zvýšený hlas: "Já jsem vychovala dvě děti!" A Kátin téměř šokovaný: "Fáákt? A já si dodnes myslela, že moje sestra je jedináček." Jsem velmi hrdý na svou ženu a vždy stojím za ní. Teď zrovna bych byl nejraději schovaný nejlépe v protiatomovém krytu, ale stál bych tam za ní.

Byl jsem s Viki venku zase jen v nosítku, bez kočárku. Potkal jsem asi dvacetiletý pár. Dívka tiše: "Podívej! Ten pán má miminko na břicho." Muž se okamžitě otočil se slovy: "Jako přirostlý??" Neotáčel jsem se, ale zřetelně jsem zaslechl plácnutí do čela. Asi si uvědomila, jak dokonalý našla genofond.

Přišla tchýně. "Ani se nezouvej, mami, běž ven s Dennisem, chce se mu kadit, tady máš pytlík na hovna." - uvítala ji Kát'a. "No počkej, mně se chce taky, musím si nejdřív dojít." "Tak dobře. Tady máš dva pytlíky na hovna."

Všiml jsem si u Káti nového zvyku: do obloženého chlebu jí dávám velký list ledového salátu, Kát'a si velmi užívá, když vezme chleba do ruky a pak ho začne drtit "až mu praskají všechny kosti v těle". Od té doby se salátu pokaždé neformálně vyzpovídám o tom, co jsem za den provedl, a na závěr zasalutuji. Myslím, že to je to nejmenší, co mohu udělat pro vojáka, který za mne nasadí život ve válce z psychologické projekce. Aby věděl, za co to bude, a vzdát mu čest.

Vařím sekerkovou polévku. Zde ovšem není základem sekerka, ale nějak jsem se seknul se solí. Přesněji řečeno mi tam spadla. Ale žádné obavy, obal se mi podařilo vytáhnout téměř neporušený. Pokud chcete recept, tak prostě naberte vodu z Mrtvého moře a hod'te do ní trochu zeleniny a nudle.

Pořád si nemůžu zvyknout, že Kát'a dává i marmeládu do lednice, aby se nezkažila. My jsme doma byli tři kluci, u nás nemělo šanci se cokoli zkažit. Jídlo většinou považovalo za životní úspěch, pokud vůbec prošlo dveřmi, protože jsme ho žrali mámě z tašky. Mamka vždycky musela o polední přestávce uhánět domů, aby stačila donést nákup z potravin, protože jsme byli k smrti hladoví, když jsme došli. Z oběda ve školní jídelně.

"Vy jste basketbalista?" - promluvil důchodce v obchodě na vedle stojícího pána. "Ne, jak vás to napadlo?" - zeptal se překvapeně víc jak dva metry vysoký chlápek ve sportovní soupravě Adidas s kotníkovkama Nike. Já myslím, že to byl žokej. Na ponících.

Viki opravdu tvrdě spí, neprobudila ji ani lžička, co mi upadla v kuchyni. Upadla mi totiž na Kátino složené nádobí a již jsem psal o tom, jaké dokáže stavby. Hrnce se zřítily na dlaždičky, ale většina skla a porcelánu jen do dřezu. Jen plechová mísa se kutálela až ke sporáku. Ovšem převrhnuté příbory cestou vydávaly zvuk, jaký jsem naposledy slyšel v Sám doma 2. Viki to tedy neprobudilo, ale můj svěrač málem vyhlásil totální amnestii. A řeknu vám, že na takový opuštěák nejsou žádné trenky připravené, takže bych musel rychle vymyslet, proč mi z kalhot skáčou hnědý parašutisti. Možná bych mohl tvrdit, že si hraji na Justina Biebera a to kakaové kolem nohou jsou malé kouřící islandské sopky. Tedy pokud by to nebylo tekuté, pak bych musel dělat Gazprom. Páni, mně hrabe. Jdu dělat něco, při čem se tak historicky neznemožním. Už vím! Půjdu sníst Dennisovi žrádlo! Ve skutečnosti ho nejím, jen dojdu po čtyřech k jeho misce a dělám, že baštím ty hnusné, smradlavé psí granule, které tam leží celý den, ale nevšimne si jich. Přese mne se k nim pak nemůže dostat a je mu jasné, že tam musí být něco super extrovního, když po tom jdu i já. Kolikrát už mne i podrápal, ale podařilo se mu protlačit se k misce mezi mýma nohama, a pak všechno sežral, i kdyby měl puknout... Vrrrr, to mám ale hlad, vrrrr, co já si dám - aha, tahle část už je zbytečná, od té doby, co

je hluchý. No nic, zkusím do něj kopnout cestou, aby si mne vůbec všiml. Většinou stačí 3x.

Dennis je nádherný pes, díky svému černobílému zbarvení a především úžasným dlouhým, bílým rukavicím na tlapkách bývá prvním psem, kterého si všimnete mezi ostatními. Díky tomu často slyšíme: "To je ale krásný pes!" Ovšem dnes poprvé od jednoho bezdomovce věta pokračovala: "...a já mám takovej hlad!"

Bleskový přechod mezi operátory: strčte mobil do čaje a máte T-mobile. Strčte ho do vody a máte Vodafone. Rozlomte ho a máte: "Óóó dva!" Jednoduchým ohnutím lze přejít i na tzv. "U:fon".

Microsoft koupil Skype za 8,5 miliardy dolarů. Debil.

Já ho stáhl zadara.

Všiml jsem si, že nám začíná praskat silikonová kuchyňská stěrka. Navrhl jsem Kátě, že kdyby si ji nechala implantovat, tak to teď proplácí zdravotní pojišťovna. Ale ona mi pohrozila přesným místem, kam by mi ji vrazila, a navíc navrhla vyzkoušet, jak by stírala polypy.

Dneska máme žemlovku. Ptal jsem se Káti, proč se jí říká žemlovka, když všude ji dělají z toustového chleba. Říkala, že je to proto, že se většinou dělá z rohlíků. Asi to bude jako šunkofleky. Kolikrát v nich není ani šunka a ani flek.

Viki se ducla o autosedačku, zkoušel jsem ji povzbudit, ale vrhla na mne jen velmi vyčítavý pohled během křiku s plně rozevřenými dásněmi. Pak jsem si uvědomil, že radit osmiměsíčnímu dítěti, aby "zatlo zuby a vydrželo to" je dost blbý nápad. Ostatně dost možná spadla proto, že jsem jí předtím radil, "aby se držela zuby nehty".

Potkali jsme s Dennisem malou holčičku. "Jé, ten je krásnej, můžu si ho pohladit? Pejsku..." "On už moc neslyší." Zamávala na něj. "Ani moc nevidí." - odušil jsem. Přešla k němu a otočila ho k sobě. Dennis se zapotácel. "Nedávno měl mrtvici." - vysvětlil jsem. "Páni", - vyhrklo děvče "ten je úplně jako můj děda! Ještě tak, kdyby byl mrtvej!" To mne zaskočilo, nevěděl jsem, co na to říct a nechtěl jsem jí zklamat, tak jsem nezávazně prohlásil: "No, můžeš to zkusit zítra ráno."

Káťa se asi naštvála, hrozila mi: "Pošlu na tebe Dennise!" A patrně rozuměla něco jiného, než: "A já na tebe dceru!"

Tchýně odjela. U popelnic jsem našel zlomené koště, hned jsem volal tchýni. Říkala, že dorazila v pořádku, a vypadala, že ji můj zájem potěšil. Ale asi se za tu nehodu styděla, protože dělala, že nemá tušení, o čem to mluvím.

Volala tchýně. Prý mají k obědu kuře. Po tom, jak jsem včera u popelnic našel to zlomené koště, zeptal jsem se, jak letělo vysoko. Poučila mne, že kuřata přece nelétají. "Takže ten krám se ani nevznesl?" - řekl jsem soustrastně. "No dyť to říkám." - odpověděla tchýně nepřítomně, protože se již neslo na stůl jídlo. Tak jsem aspoň položil ke koštěti malou kytičku obětí nehody.

Zaskočila mi kost. Z džusu. Zdá se, že jeden pomeranč se dostal ve vývojovém žebříčku mnohem dál, než ostatní.

Volala mamka. Ptal jsem se, co jí tam hraje, prý cédéčko. Tak jsem se zeptal, co poslouchá? Chvilé štrachání, musela si vzít brýle a podívat na obal. Pak se ozvalo: "Verbatim." Poradil jsem jí, že Emtec a Sony také nejsou špatné skupiny. Říkala, že Sony už určitě někde slyšela. Možná na Českém Rozhlase. Víc nevím, na chvíli jsem byl v komatu.

Udělalí jsme hezkou rodinnou fotku pro příbuzenstvo, bohužel se pak ukázalo, že je to "photobomb". Dennis se nám na ní nějak uvolnil, a tak nám tam trčí jeho obnažený pind'ulín. Jenže oříznout to nejde, jinak by tam nebyla Viki, tak přemýšlím, jaká úprava by působila nejméně nápadně:

- oblíknout ho ve photoshopu zpátky do futrálu
- nasadit mu kulicha a tvrdit, že nastydl
- domalovat bílé pruhy a tvrdit, že to je cukrová štangle (Dennis je o tom ostatně celý život přesvědčený)
- prodloužit, aby to vypadalo jako vodítko
- trochu to rozmazat, až by to vypadalo jako kýla
- udělat z čouhajícího pincovkátora zip od kožichu
- přebarvit nahnědo, až by to vypadalo jako šestý prst od mé rukavice, co jsem ho držel

Kátě během dvou dnů praskly tři žárovky. Obvyklým problémem bývá přepětí. Chtěl jsem manželce zkontrolovat napájení, protože možná Viki během napájení něco rozbila, ale ona mi na Napajedla zakázala jakkoli sahat.

Přišli jsme s Viki z nákupu, hned jsme šli za Kát'ou. Ukázal jsem Viki postavičky ze Čtyřlístku: Vyšpulína a Fifinku, zrovna jsme mířili k toaletě, že bych jí ukázal i Bobíka, kdyby tam ještě nějaký plaval, ale to už se manželka zvedla ve sprše, kde si myla vlasy, a hnala nás ručníkem z koupelny.

Leden: Někdo v baráku se snaží vypěstovat vánoční stromek. U popelnic už je jich aspoň 7, co mu uschly.

Tak Viki usnula, bohužel se zase probudila máminým smíchem, který nedokázala udusit. Jen jsem dceru pomalu a opatrně uložil do postýlky a pak dělal, že rychle přitloukám hřebíky víka rakve. Nejhorší jsou chvíle, kdy se nesmíte smát..

Cha! Zachránil jsem Kát'u před strašlivým pavoučkem! Jsem chrabrý, neporazitelný, plný muž! Už se nemůžu dočkat, až to řeknu svému medvídkovi. Ale nejdříve si to musím zapsat do deníčku.

Aby Dennis jedl prášky, co má od veterináře, balíme mu je do šunky. Teď jsem zjistil, že mu budeme muset zvýšit dávky. Ne, že by se mu nějak přitížilo, ale koupil jsem hrozně hnusný salám a musíme ho nějak zkrmit.

Dennis se nějak nemohl odtrhnout od ledničky, ale tentokrát to nebylo šunkou, kterou si tam hlídá, nýbrž džusem, který jsem před ní včera rozlil a špatně vytřel.

Viki je ve věku, kdy miluje mlácení do věcí, a tak zjišťuje, jaký vydávají zvuk. Tak se dozvěděla, že plechová mísa dělá "řach, řach", zvonek "cink, cink" a tátovo oko "Au, doprdele!".

Vánoce jsou sice za námi, ale asi z nostalgie jsem si zapálil františka. A z toho plyne poučení: nikdy se nenaklánějte k oknu, když vám pod rozkrokem hoří svíčky.

"Jak to děláš, že malou dokážeš tak zklidnit?" "Protože jsem vysoký." "Myslíš, že z tebe cítí větší autoritu?" "Ne, ale vždycky, když ji nesu, tak ji vezmu hlavičkou o futro."

Mezi psi a lidmi je více rozdílů, uvědomil jsem si u Dennise. Já, když mám průjem, vlítnu na první volný hajzlík a nepobíhám zmateně mezi nimi, který z nich je mého hovna nejvíce hoděn. Ačkoli některé osoby mají k zvířatům blíže než jiní, což vysvětluje, proč je na veřejných záchodcích někdy nasráno v uličce.